

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 16ης Σεπτεμβρίου 2004*

Στην υπόθεση C-465/01,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως,

ασκηθείσα στις 4 Δεκεμβρίου 2001,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον J. Sack, με
τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Δημοκρατία της Αυστρίας, εκπροσωπούμενης από τον H. Dossi, με τόπο
επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen (εισηγητή), R. Silva de Lapuerta, P. Kuris και Γ. Αρέστη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: R. Grass

κατόπιν της έγγραφης διαδικασίας,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την απόφαση χωρίς ανάπτυξη των προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με το δικόγραφο της προσφυγής, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει:

- α) από τα άρθρα 39 ΕΚ και 8 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο

εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2434/92 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1992 (ΕΕ L 245, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1612/68), καθώς και από το άρθρο 28 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3 και 572, στο εξής: συμφωνία για τον ΕΟΧ), διότι αρνήθηκε στους εργαζομένους υπηκόους των άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως ή του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (στο εξής: ΕΟΧ) το δικαίωμα του εκλέγεσθαι στα επιμελητήρια εργατών ,

- β) από τις διατάξεις των συμφωνιών που συνήφθησαν μεταξύ της Κοινότητας και ορισμένων τρίτων χωρών και προβλέπουν την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων όσον αφορά τους όρους εργασίας, προς όφελος των εργαζομένων που προέρχονται από τις εν λόγω χώρες και ασκούν επαγγελματική δραστηριότητα εντός ενός κράτους μέλους υπό κανονικές συνθήκες, διότι αρνήθηκε στους εργαζομένους της το δικαίωμα του εκλέγεσθαι στην επιτροπή επιχειρήσεων και στη γενική συνέλευση των επιμελητηρίων εργατών.

Το νομικό πλαίσιο

Οι σχετικές διατάξεις του κοινοτικού δικαίου

- 2 Σύμφωνα με το άρθρο 39 ΕΚ

«1. Εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων εντός της Κοινότητας.

2. Η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων συνεπάγεται την κατάργηση κάθε διακρίσεως λόγω ιθαγενείας μεταξύ των εργαζομένων των κρατών μελών, όσον αφορά την απασχόληση, την αμοιβή και τους άλλους όρους εργασίας.

[...]

4. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου δεν εφαρμόζονται προκειμένου περί απασχολήσεως στη δημόσια διοίκηση».

3 Η πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1612/68 έχει ως εξής:

«η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας πρέπει να εξασφαλισθεί το αργότερο κατά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου. [...] η πραγματοποίηση του στόχου αυτού συνεπάγεται την κατάργηση κάθε διακρίσεως που βασίζεται στην ιθαγένεια μεταξύ των εργαζομένων των κρατών μελών, όσον αφορά την απασχόληση, την αμοιβή, και τους άλλους όρους εργασίας καθώς και το δικαίωμα των εργαζομένων να διακινούνται ελεύθερα στο εσωτερικό της Κοινότητας για να ασκήσουν μισθωτή δραστηριότητα, με την επιφύλαξη των περιορισμών που δικαιολογούνται για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας και δημοσίας υγείας ».

4 Τα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 1612/68 περιλαμβάνονται στο πρώτο μέρος του, που αφορά την «απασχόληση και [τις] οικογένειες των εργαζομένων», υπό τον τίτλο II: «Άσκηση της απασχολήσεως και ισότης μεταχείρισεως ».

5 Το εν λόγω άρθρο 7 προβλέπει:

«1. Ο εργαζόμενος υπήκοος ενός κράτους μέλους δεν δύναται στην επικράτεια των άλλων κρατών μελών, να έχει, λόγω της ιθαγενείας του, διαφορετική μεταχείριση από τους ημεδαπούς εργαζομένους, ως προς τους όρους απασχολήσεως και

εργασίας, ιδίως όσον αφορά την αμοιβή, την απόλυση, την επαγγελματική επανένταξη ή την επαναπασχόληση αν έχει καταστεί άνεργος.

2. Απολαύει των ιδίων κοινωνικών και φορολογικών πλεονεκτημάτων με τους ημεδαπούς εργαζομένους.

[...]

4. Κάθε ρήτρα συλλογικής ή ατομικής συμβάσεως ή άλλης συλλογικής ρυθμίσεως που αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την απασχόληση, την αμοιβή και τους άλλους όρους εργασίας και απολύσεως, είναι αυτοδικαίως άκυρη κατά το μέτρο που προβλέπει ή επιτρέπει όρους που εισάγουν διακρίσεις έναντι των εργαζομένων υπηκόων άλλων κρατών μελών».

6 Σύμφωνα με το άρθρο 8 του κανονισμού 1612/68:

«Ο εργαζόμενος υπήκοος κράτους μέλους που απασχολείται στην επικράτεια άλλου κράτους μέλους απολαύει ίσης μεταχειρίσεως ως προς την συμμετοχή του σε συνδικαλιστικές οργανώσεις και την άσκηση των συνδικαλιστικών του δικαιωμάτων συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος ψήφου· είναι δυνατόν να αποκλεισθεί η συμμετοχή του από τη διοίκηση οργανισμών δημοσίου δικαίου και από την άσκηση λειτουργήματος δημοσίου δικαίου. Απολαύει εξ άλλου του δικαιώματος εκλογιμότητας στα όργανα εκπροσωπήσεως των εργαζομένων στην επιχείρηση και την κατάληψη θέσεων διοικήσεως ή διευθύνσεως μιας συνδικαλιστικής οργανώσεως.

Οι διατάξεις αυτές δεν θίγουν νομοθεσίες ή ρυθμίσεις, οι οποίες, σε ορισμένα Κράτη μέλη, παραχωρούν περισσότερο εκτενή δικαιώματα σε εργαζομένους που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη.»

7 Το άρθρο 28 της συμφωνίας για τον ΕΟΧ ορίζει:

«1. Εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων μεταξύ των κρατών μελών της ΕΚ και των κρατών της ΕΖΕΣ.

2. Η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων συνεπάγεται την κατάργηση κάθε διακρίσεως, λόγω ιθαγενείας μεταξύ των εργαζομένων των κρατών μελών της ΕΚ και των κρατών της ΕΖΕΣ, όσον αφορά την απασχόληση, την αμοιβή και τους άλλους όρους εργασίας και απασχόλησης.

[...]

4. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου δεν εφαρμόζονται προκειμένου περί απασχολήσεως στη δημόσια διοίκηση.

[...]

8 Η Κοινότητα συνήψε ορισμένες συμφωνίες με τρίτες χώρες –μεταξύ των οποίων η συμφωνία συνδέσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, οι ευρωπαϊκές συμφωνίες συνδέσεως των χωρών της κεντρικής και ανατολικής

Ευρώπης ή ακόμη οι συμφωνίες συνεργασίας και, στη συνέχεια, συνδέσεως μεταξύ των χωρών του Μαγκρέπ–, βάσει των οποίων οι εργαζόμενοι που είναι υπήκοοι των οικείων τρίτων χωρών και εργάζονται νομίμως στην επικράτεια ενός κράτους μέλους καλύπτονται από την αρχή απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας όσον αφορά τους όρους εργασίας και τις αμοιβές.

Η εθνική κανονιστική ρύθμιση

- 9 Στην Αυστρία, το άρθρο 1 του Arbeiterkammergesetz (νόμου περί επιμελητηρίων εργατών, BGBl. 1991/626, όπως δημοσιεύθηκε στο BGBl. I, 1998/166, στο εξής: AKG) προβλέπει ότι τα επιμελητήρια εργατών και υπαλλήλων και το ομοσπονδιακό επιμελητήριο εργατών και υπαλλήλων (στο εξής: επιμελητήρια εργατών) είναι εξουσιοδοτημένα να εκπροσωπούν και να προωθούν τα κοινωνικά, οικονομικά και πολιτιστικά συμφέροντα των εργαζομένων των δύο φύλων.
- 10 Τα εν λόγω επιμελητήρια, που αποτελούν οργανισμούς δημοσίου δικαίου μέλη των οποίων είναι καταρχήν όλοι οι εργαζόμενοι έναντι καταβολής εισφοράς, ασκούν και συμβουλευτική λειτουργία σε νομοθετικό επίπεδο.
- 11 Στα όργανα ενός επιμελητηρίου εργατών συγκαταλέγεται η γενική συνέλευση (άρθρο 46 του AKG). Η γενική συνέλευση εκλέγεται –για περίοδο πέντε ετών (άρθρο 18, παράγραφος 1, του AKG)– από τους έχοντες το δικαίωμα ψήφου εργαζομένους, με ίση, άμεση και μυστική ψηφοφορία, σύμφωνα με τις αρχές του αναλογικού εκλογικού συστήματος (άρθρο 19 του AKG). Σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 1, του AKG, δικαίωμα ψήφου έχουν όλοι οι εργαζόμενοι που είναι μέλη του οικείου επιμελητηρίου εργατών κατά την ημερομηνία διεξαγωγής των εκλογών.

12 Όσον αφορά τις προϋποθέσεις του εκλέγεσθαι, το άρθρο 21 του ΑΚΓ έχει ως εξής:

«Εκλόγιμοι σε ένα επιμελητήριο εργατών είναι όλοι οι εργαζόμενοι που είναι μέλη του επιμελητηρίου και οι οποίοι, κατά την ημέρα διεξαγωγής των εκλογών,

1. έχουν συμπληρώσει το 19ο έτος της ηλικίας τους και

2. κατά τα πέντε τελευταία έτη, είχαν συνολικά για δύο τουλάχιστον έτη εργασιακή σχέση ή σχέση απασχολήσεως στην Αυστρία στην οποία βασίζεται η ιδιότητά τους ως μέλους του εν λόγω επιμελητηρίου και

3. ανεξαρτήτως της απαιτούμενης ηλικίας προς άσκηση του εκλογικού δικαιώματος, δεν στερούνται του δικαιώματος του εκλέγεσθαι στο εθνικό συμβούλιο.»

13 Σύμφωνα με το άρθρο 26, παράγραφος 4, του Bundesverfassungsgesetz (ομοσπονδιακού συνταγματικού νόμου):

«Είναι εκλόγιμοι όλοι οι άνδρες και όλες οι γυναίκες που έχουν την αυστριακή ιθαγένεια κατά το κρίσιμο χρονικό σημείο και που έχουν συμπληρώσει το 19ο έτος της ηλικίας τους την 1η Ιανουαρίου του έτους των εκλογών.»

- 14 Οι επιτροπές επιχειρήσεων, των οποίων η σύσταση είναι υποχρεωτική στις αυστριακές επιχειρήσεις ορισμένου μεγέθους, οφείλουν να προασπίζουν τα συμφέροντα των εργαζομένων της οικείας επιχείρησης και, ιδίως, να μεριμνούν για την τήρηση των διατάξεων νόμου που έχουν θεσπιστεί υπέρ τους.
- 15 Το άρθρο 53, παράγραφος 1, του Arbeitsverfassungsgesetz (οργανικός νόμος για την απασχόληση, BGBl. 1974/22, όπως δημοσιεύθηκε στο BGBl. 1993/460), που καθορίζει τους όρους του εκλέγεσθαι σε επιτροπή επιχείρησης, έχει ως εξής:

«Εκλόγιμος είναι κάθε μισθωτός εργαζόμενος που:

1. α) έχει αυστριακή ιθαγένεια, ή

β) είναι υπήκοος συμβαλλόμενου στη συμφωνία για τον ΕΟΧ κράτους, και
2. έχει συμπληρώσει το 19ο έτος της ηλικίας του κατά την ημερομηνία κλήσεως των εκλογέων και
3. έχει απασχοληθεί τουλάχιστον επί έξι μήνες στο κατάστημα ή στην επιχείρηση στην οποία ανήκει το κατάστημα και,
4. ανεξαρτήτως της προϋποθέσεως περί αυστριακής ιθαγένειας, δεν έχει απολέσει το δικαίωμά του να μετάσχει στην εκλογή του εθνικού συμβουλίου [...]».

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

- 16 Η Επιτροπή, κρίνοντας ότι η αυστριακή νομοθεσία δεν συνάδει προς τις επιταγές του κοινοτικού δικαίου, καθόσον, αφενός, παρέχει δυνατότητα εκλογής στα επιμελητήρια εργατών μόνο στους Αυστριακούς υπηκόους και, αφετέρου, αποκλείει από την εκλογή στα επιμελητήρια εργατών και στην επιτροπή επιχειρήσεως τους εργαζομένους που απασχολούνται κανονικά σε ένα κράτος μέλος και των οποίων η χώρα προελεύσεως έχει συνάψει με την Κοινότητα συμφωνία βάσει της οποίας οι εν λόγω εργαζόμενοι απολαύουν ίσης μεταχειρίσεως από πλευράς συνθηκών εργασίας, ζήτησε από τη Δημοκρατία της Αυστρίας, με έγγραφο της 9ης Ιουλίου 1999, να υποβάλει τις παρατηρήσεις της εντός προθεσμίας δύο μηνών.
- 17 Στις 6 Σεπτεμβρίου 1999 η Αυστριακή Κυβέρνηση αναγνώρισε ότι η κανονιστική ρύθμισή της δεν συνάδει προς τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο όσον αφορά τους εργαζομένους υπηκόους άλλων κρατών μελών της Ενώσεως ή του ΕΟΧ, επισημαίνοντας συγχρόνως ότι η επίμαχη εσωτερική ρύθμιση στερούνταν συνεπειών λόγω του αμέσου αποτελέσματος του κοινοτικού δικαίου. Υποστήριξε, ωστόσο, ότι βρισκόνταν σε εξέλιξη οι αναγκαίες τροποποιήσεις, προκειμένου να επεκταθεί το δικαίωμα του εκλέγεσθαι εντός των επιμελητηρίων εργατών σε όλους τους εργαζομένους, ανεξαρτήτως της ιθαγένειάς τους. Αντιθέτως, η εν λόγω κυβέρνηση αμφισβήτησε την άποψη της Επιτροπής προκειμένου για τους εργαζομένους που, βάσει συμφωνίας με τρίτη χώρα, απολαύουν ίσης μεταχειρίσεως όσον αφορά τους όρους εργασίας, εφόσον ασκούν νομίμως έμμισθη δραστηριότητα εντός κράτους μέλους.
- 18 Δεδομένου ότι δεν επήλθε καμία τροποποίηση στην αυστριακή ρύθμιση, η Επιτροπή απηύθυνε στη Δημοκρατία της Αυστρίας, στις 29 Δεκεμβρίου 2000, αιτιολογημένη γνώμη με την οποία την κάλεσε να θεσπίσει, εντός προθεσμίας δύο μηνών από την κοινοποίησή της, τα μέτρα που απαιτούνται για τη συμμόρφωσή της προς τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 39 ΕΚ, 8 του κανονισμού 1612/68 και 28 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ, καθώς από τις διατάξεις των προαναφερθεισών διμερών συμφωνιών που έχει συνάψει η Κοινότητα.

- 19 Δεδομένου ότι η απάντηση της Αυστριακής Κυβερνήσεως στην αιτιολογημένη γνώμη, που περιλαμβάνεται στα από 27 Φεβρουαρίου και 12 Απριλίου 2001 έγγραφα της, δεν περιέχει κανένα νέο στοιχείο, η Επιτροπή αποφάσισε να ασκήσει την παρούσα προσφυγή.

Επί της προσφυγής

- 20 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Επιτροπή προβάλλει δύο αιτιάσεις. Η πρώτη αντλείται από την άρνηση, για τους εργαζομένους υπηκόους άλλων κρατών μελών της Ενώσεως ή του ΕΟΧ, του δικαιώματος του εκλέγεσθαι στα επιμελητήρια εργατών. Η δεύτερη αιτίαση αφορά τον αποκλεισμό του εκλέγεσθαι στη γενική συνέλευση των επιμελητηρίων εργατών και στην επιτροπή επιχειρήσεως των εργαζομένων που προέρχονται από τρίτη χώρα και απασχολούνται κανονικά στην Αυστρία, στο πλαίσιο συμφωνίας που έχει συνάψει η Κοινότητα με τη χώρα τους και προβλέπει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων όσον αφορά τους όρους εργασίας..
- 21 Επιβάλλεται να εξεταστεί διαδοχικώς το βάσιμο των δύο αυτών αιτιάσεων.

Επί της πρώτης αιτιάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 22 Σύμφωνα με την Επιτροπή, ο προβλεπόμενος από την αυστριακή κανονιστική ρύθμιση όρος, κατά τον οποίο το δικαίωμα του εκλέγεσθαι στα επιμελητήρια εργατών εξαρτάται από την απόκτηση της αυστριακής ιθαγένειας, είναι προδήλως ασυμβίβαστος προς τα άρθρα 39 ΕΚ και 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1612/68, όπως ερμηνεύθηκαν από το Δικαστήριο, καθώς και με το άρθρο 28 της συμφωνίας για τον ΕΟΧ, που περιέχει αντίστοιχες διατάξεις.

- 23 Συγκεκριμένα, από τις αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 1991, C-213/90, ASTI (Συλλογή 1991, σ. I-3507, στο εξής: απόφαση ASTI I), και της 18ης Μαΐου 1994, C-118/92, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου (Συλλογή 1992, σ. I-1891, στο εξής: απόφαση ASTI II), προκύπτει ότι αντιβαίνει στη θεμελιώδη αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας, την οποία προβλέπουν τα άρθρα 39 ΕΚ και 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1612/68, μια εθνική κανονιστική ρύθμιση που αρνείται στους εργαζομένους υπηκόους άλλων κρατών μελών το δικαίωμα του εκλέγεσθαι σε οργανισμούς όπως τα επαγγελματικά επιμελητήρια των οποίων οι ενδιαφερόμενοι είναι υποχρεωτικώς μέλη έναντι καταβολής εισφοράς και τα οποία είναι επιφορτισμένα με την προάσπιση και την προβολή των συμφερόντων των εργαζομένων, ασκώντας παράλληλα συμβουλευτική λειτουργία σε νομοθετικό επίπεδο. Το ίδιο συμπέρασμα προκύπτει από τις σχετικές διατάξεις του άρθρου 28 της συμφωνίας για τον ΕΟΧ, η διατύπωση των οποίων συμπίπτει με εκείνη των αντίστοιχων διατάξεων του άρθρου 39 ΕΚ.
- 24 Η Αυστριακή Κυβέρνηση ζητεί την απόρριψη της αιτιάσεως αυτής, υποστηρίζοντας ότι τα επιμελητήρια εργατών είναι οργανισμοί δημοσίου δικαίου που μετέχουν ουσιαστικά στην άσκηση δημόσιας εξουσίας, αυτός δε ο λόγος δικαιολογεί τον αποκλεισμό όλων των αλλοδαπών εργαζομένων από το δικαίωμα του εκλέγεσθαι στους εν λόγω οργανισμούς.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 25 Για να δοθεί απάντηση επί της βασιμότητας της αιτιάσεως αυτής, πρέπει, καταρχάς, να υπομνησθεί ότι, στον τομέα της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το άρθρο 39, παράγραφος 2, ΕΚ, που αποτελεί, εξάλλου, ειδική έκφραση του προβλεπόμενου στο άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ θεμελιώδους κανόνα της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας, απαγορεύει κάθε στηριζόμενη στην ιθαγένεια διάκριση μεταξύ των εργαζομένων των κρατών μελών όσον αφορά την απασχόληση, τις αμοιβές και τους λοιπούς όρους εργασίας.

- 26 Η εν λόγω αρχή μνημονεύεται σε διάφορες ειδικές διατάξεις του κανονισμού 1612/68 και ιδίως στα άρθρα 7 και 8.
- 27 Ειδικότερα, το άρθρο 8, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι ο εργαζόμενος υπήκοος κράτους μέλους που απασχολείται εντός της επικράτειας άλλου κράτους μέλους απολαύει ίσης μεταχείρισεως ως προς την συμμετοχή του σε συνδικαλιστικές οργανώσεις και την άσκηση των συνδικαλιστικών του δικαιωμάτων περιλαμβανομένου και του δικαιώματος του εκλέγεσθαι στα όργανα εκπροσωπήσεως των εργαζομένων στην επιχείρηση.
- 28 Συναφώς, το Δικαστήριο έκρινε, με τις αποφάσεις ASTI I και ASTI II, ότι η εν λόγω διάταξη έχει εφαρμογή στο δικαίωμα του εκλέγειν και στο δικαίωμα του εκλέγεσθαι επί εκλογών που διεξάγονται σε οργανισμούς όπως τα επαγγελματικά επιμελητήρια, μέλη των οποίων είναι υποχρεωτικώς οι εργαζόμενοι έναντι καταβολής εισφοράς και τα οποία είναι επιφορτισμένα με την προάσπιση και την προβολή των συμφερόντων των εργαζομένων.
- 29 Όσον αφορά τη συμφωνία για τον ΕΟΧ, η διατύπωση του άρθρου 28, παράγραφος 2, ταυτίζεται σχεδόν με αυτή του άρθρου 39, παράγραφος 2, ΕΚ.
- 30 Στο πλαίσιο αυτό, από τα άρθρα 39, παράγραφος 2, ΕΚ, 8, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1612/68 και 28, παράγραφος 2, της συμφωνίας για τον ΕΟΧ προκύπτει ότι οι εργαζόμενοι που είναι υπήκοοι κράτους μέλους ή κράτους της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελεύθερων Συναλλαγών (στο εξής: ΕΖΕΣ) και απασχολούνται σε άλλο κράτος μέλος πρέπει να τυγχάνουν ίσης μεταχείρισεως με τους ημεδαπούς εργαζομένους του κράτους μέλους υποδοχής όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τους όρους εργασίας και, ειδικότερα, τα συνδικαλιστικά δικαιώματα, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος του εκλέγεσθαι σε οργανισμούς εκπροσωπήσεως και προασπίσεως των συμφερόντων των εργαζομένων όπως τα επιμελητήρια εργατών στην Αυστρία.

- 31 Είναι πάντως γεγονός ότι η εθνική κανονιστική ρύθμιση την οποία αφορά η παρούσα προσφυγή εξαρτά την εκλογιμότητα στα εν λόγω επιμελητήρια εργατών από την απόκτηση της αυστριακής ιθαγένειας, πράγμα που δεν αμφισβητεί η κυβέρνηση του εν λόγω κράτους μέλους.
- 32 Ο όρος αυτός, τον οποίο πληρούν μόνον οι αυστριακοί εργαζόμενοι, εισάγει, επομένως, άμεση δυσμενή διάκριση σε βάρος των αλλοδαπών εργαζομένων.
- 33 Κατά συνέπεια, η κανονιστική ρύθμιση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που αρνείται στους εργαζομένους υπηκόους άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή κράτους της ΕΖΕΣ το δικαίωμα του εκλέγεσθαι στα επιμελητήρια εργατών με μοναδική αιτιολογία ότι οι ενδιαφερόμενοι δεν έχουν αυστριακή ιθαγένεια αντιβαίνει στη θεμελιώδη αρχή της απαγορεύσεως κάθε διακρίσεως λόγω ιθαγένειας, στην οποία στηρίζονται οι προαναφερθείσες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου.
- 34 Το συμπέρασμα αυτό ουδόλως θίγεται από το επιχείρημα της Αυστριακής Κυβερνήσεως ότι τα επιμελητήρια εργατών στην Αυστρία αποτελούν δημόσιους οργανισμούς οι οποίοι μετέχουν στην άσκηση δημόσιας εξουσίας.
- 35 Συγκεκριμένα, από τις αποφάσεις ASTI I και ASTI II προκύπτει ότι μια εθνική κανονιστική ρύθμιση που αρνείται στους εργαζομένους υπηκόους άλλων κρατών μελών το δικαίωμα του εκλέγειν και/ή το δικαίωμα του εκλέγεσθαι σε εκλογές που διεξάγονται σε οργανισμούς όπως τα επαγγελματικά επιμελητήρια, μέλη των οποίων είναι υποχρεωτικώς οι ενδιαφερόμενοι έναντι καταβολής εισφοράς και τα οποία είναι επιφορτισμένα με την προάσπιση και την προβολή των συμφερόντων των εργαζομένων, αντιβαίνει στη θεμελιώδη αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας, ανεξαρτήτως του ότι τα εν λόγω επιμελητήρια αποτελούν οργανισμούς δημόσιου δικαίου, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, και ασκούν συμβουλευτική λειτουργία σε νομοθετικό επίπεδο.

- 36 Η Αυστριακή Κυβέρνηση δεν προέβαλε κανένα στοιχείο από το οποίο προκύπτει ότι τα επιμελητήρια εργατών στην Αυστρία έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά από εκείνα των λουξεμβουργιανών επιμελητηρίων εργατών, τα οποία αποτέλεσαν αντικείμενο των υποθέσεων στο πλαίσιο των οποίων εκδόθηκαν οι εν λόγω αποφάσεις.
- 37 Κατά τα λοιπά, όσον αφορά συγκεκριμένα τα επιμελητήρια εργατών στην Αυστρία, το Δικαστήριο έκρινε ότι η προϋπόθεση της ιθαγένειας, από την οποία η αυστριακή κανονιστική ρύθμιση εξαρτά το δικαίωμα του εκλέγεσθαι στα εν λόγω επιμελητήρια, είναι ασυμβίβαστο με την αρχή περί απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας ως προς τους όρους εργασίας, αρχή που προβλέπει το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως (στο εξής: απόφαση 1/80), την οποία εξέδωσε το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, η οποία υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963 στην Άγκυρα από τη Δημοκρατία της Τουρκίας, αφενός, και από τα κράτη μέλη της ΕΟΚ και την Κοινότητα, αφετέρου, και η οποία συνήφθη, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 48, στο εξής: Συμφωνία Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας) (απόφαση της 8ης Μαΐου 2003, C-171/01, Wählergruppe Gemeinsam, Συλλογή 2001, σ. I-4301).
- 38 Η διατύπωση του άρθρου 10 της αποφάσεως 1/80 ταυτίζεται σχεδόν με εκείνη των άρθρων 39, παράγραφος 2, ΕΚ και 28, παράγραφος 2, της συμφωνίας για τον ΕΟΧ.
- 39 Πρέπει να προστεθεί ότι, εν πάση περιπτώσει, κατά πάγια νομολογία, η μη εφαρμογή των κανόνων του άρθρου 39 ΕΚ στις δραστηριότητες που συνιστούν άσκηση δημόσιας εξουσίας αποτελεί εξαίρεση από μια θεμελιώδη ελευθερία και πρέπει, ως εκ τούτου, να ερμηνεύεται κατά τρόπο που να περιορίζει το περιεχόμενο της σε ό,τι είναι αυστηρώς αναγκαίο για τη διασφάλιση των συμφερόντων που δύνανται να προασπίσουν τα κράτη μέλη. Συνεπώς, η εξαίρεση αυτή δεν μπορεί να δικαιολογήσει το ότι ένα κράτος μέλος εξαρτά κατά κανόνα κάθε συμμετοχή σε

οργανισμό δημοσίου δικαίου, όπως τα επιμελητήρια εργατών στην Αυστρία, από προϋπόθεση ιθαγένειας. Η εν λόγω εξαίρεση παρέχει απλώς τη δυνατότητα να αποκλείονται οι αλλοδαποί εργαζόμενοι από ορισμένες ειδικές δραστηριότητες του εν λόγω οργανισμού που, αν ληφθούν υπόψη μεμονωμένα, προϋποθέτουν πράγματι άμεση συμμετοχή στην άσκηση δημόσιας εξουσίας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση ASTI I, σκέψη 19, και προπαρατεθείσα απόφαση Wählergruppe Gemeinsam, σκέψη 92).

- 40 Το Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 93 της προπαρατεθείσας απόφασεως Wählergruppe Gemeinsam, στην οποία παρέπεμψε με τη σκέψη 20 της απόφασεως ASTI I, ότι, όσον αφορά τους αλλοδαπούς εργαζόμενους που απολαύουν ίσης μεταχειρίσεως από πλευράς αμοιβών και λοιπών όρων εργασίας, ο αποκλεισμός από το δικαίωμα του εκλέγεσθαι σε οργανισμό που εκπροσωπεί και προασπίζει τα συμφέροντα των εργαζομένων, όπως τα επιμελητήρια εργατών στην Αυστρία, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί ούτε από τη νομική φύση του εν λόγω οργανισμού κατά το εθνικό δίκαιο ούτε από το γεγονός ότι ορισμένες λειτουργίες του οργανισμού αυτού μπορούν να περιλαμβάνουν συμμετοχή στην άσκηση δημόσιας εξουσίας.

- 41 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, η πρώτη αιτίαση της Επιτροπής είναι βάσιμη.

Επί της δεύτερης αιτιάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 42 Όσον αφορά την άρνηση του δικαιώματος του εκλέγεσθαι στις επιτροπές επιχειρήσεων και στα επιμελητήρια εργατών στους εργαζομένους υπηκόους τρίτων χωρών με τις οποίες η Κοινότητα συνήψε συμφωνία στο πλαίσιο της οποίας οι εν λόγω εργαζόμενοι απολαύουν ίσης μεταχειρίσεως όσον αφορά τους όρους εργασίας,

η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να δοθεί στην έννοια «όροι εργασίας» ερμηνεία περιοριστικότερη από αυτή που δίδει η Συνθήκη ΕΚ. Έτσι, ακόμη και αν οι εργαζόμενοι των οικείων τρίτων χωρών δεν απολαύουν της ελευθερίας κυκλοφορίας που εξασφαλίζει η εν λόγω Συνθήκη, εκείνοι από τους εν λόγω εργαζομένους που απασχολούνται κανονικά σε κράτος μέλος δεν πρέπει να περιέρχονται σε δυσμενέστερη θέση έναντι των ομολόγων τους κοινοτικών υπηκόων. Αυτό ακριβώς είναι το αντικείμενο της ρήτηρας περί απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας που περιέχουν οι συμφωνίες για τις οποίες γίνεται λόγος στην παρούσα προσφυγή.

- 43 Η Αυστριακή Κυβέρνηση αντιτάσσει ότι η έννοια «όροι εργασίας» στο πλαίσιο των συμφωνιών στις οποίες αναφέρεται η Επιτροπή δεν περιλαμβάνει το δικαίωμα των εργαζομένων που προέρχονται από τις οικείες τρίτες χώρες να μετέχουν στις εκλογές των νομίμων οργάνων εκπροσωπήσεως των συμφερόντων των εργαζομένων, όπως είναι τα επιμελητήρια εργατών και οι επιτροπές επιχειρήσεων. Η εν λόγω έννοια έχει πολύ πιο περιορισμένο περιεχόμενο από την ίδια έννοια που χρησιμοποιεί το άρθρο 39 ΕΚ, καθόσον, αφενός, αυτή η τελευταία διάταξη διευκρινίστηκε με τον κανονισμό 1612/68, του οποίου το άρθρο 8, πρώτο εδάφιο, αφορά ρητώς τις συνδικαλιστικές και παρεμφερείς δραστηριότητες, ενώ δεν υπάρχει τέτοια διευκρίνιση στις επίμαχες διεθνείς συμφωνίες και, αφετέρου, οι συμφωνίες αυτές επιδιώκουν λιγότερο φιλόδοξους στόχους από αυτούς της εν λόγω Συνθήκης, καθόσον δεν προβλέπουν την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων. Υπό τις συνθήκες αυτές, κατά την Αυστριακή Κυβέρνηση, η δεύτερη αιτίαση της Επιτροπής δεν ευσταθεί.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 44 Συναφώς, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το άρθρο 37, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της Ευρωπαϊκής Συμφωνίας για την εγκαθίδρυση συνδέσεως μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Δημοκρατίας της Πολωνίας, αφετέρου, συναφθείσας και εγκριθείσας, εξ ονόματος της Κοινότητας, με την απόφαση 93/743/ Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΚ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1993 (ΕΕ L 348, σ. 1), θεσπίζει, υπέρ των εργαζομένων πολωνικής ιθαγενείας, εφόσον απασχολού-

νται νομίμως στο έδαφος κράτους μέλους, το δικαίωμα για ίση μεταχείριση όσον αφορά τους όρους εργασίας, το περιεχόμενο του οποίου συμπίπτει με εκείνο που αναγνωρίστηκε υπό παρεμφερείς όρους υπέρ των κοινοτικών υπηκόων με το άρθρο 48, παράγραφος 2, της Συνθήκης (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 39, παράγραφος 2, ΕΚ) (απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 2002, C-162/00, Pokrzepczowicz-Meyer, Συλλογή 2002, σ. I-1049, σκέψη 41).

45 Ομοίως, στο πλαίσιο της Συμφωνίας Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας, το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, η διατύπωση της οποίας ταυτίζεται σχεδόν με εκείνη του άρθρου 39, παράγραφος 2, ΕΚ, επιβάλλει σε κάθε κράτος μέλος, όσον αφορά τους όρους εργασίας των Τούρκων εργαζομένων που είναι ενταγμένοι στη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους αυτού, υποχρεώσεις ανάλογες με αυτές που ισχύουν για τους υπηκόους άλλων κρατών (προπαρατεθείσα απόφαση *Wählergruppe Gemeinsam*, σκέψη 77).

46 Όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 37 της παρούσας αποφάσεως, η προπαρατεθείσα απόφαση *Wählergruppe Gemeinsam* αφορούσε ακριβώς την προϋπόθεση της ιθαγένειας από την οποία η αυστριακή κανονιστική ρύθμιση εξαρτά το δικαίωμα του εκλέγεσθαι στα επιμελητήρια εργατών στην Αυστρία.

47 Όπως ορθώς υποστήριξε η Επιτροπή, δεν υπάρχει κανένας λόγος να δοθεί στην αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας όσον αφορά τους όρους εργασίας, την οποία προβλέπουν ρήτρες άλλων συμφωνιών μεταξύ της Κοινότητας και τρίτων χωρών, ερμηνεία διαφορετική από εκείνη που δόθηκε στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΚ και που, εξάλλου, έτυχε ήδη εφαρμογής, κατ' αναλογία, στο πλαίσιο των συμφωνιών με την Πολωνία και την Τουρκία (βλ. σκέψεις 44 έως 46 της παρούσας αποφάσεως).

48 Επομένως, κατ' αναλογία προς τις διαπιστώσεις επί της πρώτης αιτιάσεως, όσον αφορά την Ευρωπαϊκή Ένωση και τον ΕΟΧ, και για τους ίδιους λόγους, επιβάλλεται

να γίνει δεκτό ότι η εν λόγω αρχή απαγορεύει την εφαρμογή σε εργαζομένους που καλύπτονται από συμφωνία περιλαμβάνουσα αντίστοιχου είδους ρήτρα και ασκούν επαγγελματική δραστηριότητα υπό κανονικές συνθήκες σε ένα κράτος μέλος μιας κανονιστικής ρυθμίσεως όπως αυτή που ισχύει στην Αυστρία, η οποία αρνείται το δικαίωμα του εκλέγεσθαι σε οργανισμούς εκπροσωπήσεως και προασπίσεως των συμφερόντων των εργαζομένων, όπως τα επιμελητήρια εργατών και οι επιτροπές επιχειρήσεων, με μοναδική αιτιολογία ότι οι ενδιαφερόμενοι είναι αλλοδαποί.

- 49 Συγκεκριμένα, η προβλεπόμενη από τις επίμαχες συμφωνίες αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας σημαίνει ότι όλοι οι εργαζόμενοι, ανεξαρτήτως του αν είναι ημεδαποί ή υπήκοοι μιας από τις οικείες τρίτες χώρες, απολαμβάνουν των ίδιων όρων εργασίας και, ιδίως, μπορούν να μετέχουν ισότιμα στις εκλογές που διεξάγονται στους οργανισμούς προασπίσεως και εκπροσωπήσεως των συμφερόντων των εργαζομένων. Οποιαδήποτε διαφορετική μεταχείριση με κριτήριο την ιθαγένεια αντιβαίνει στη θεμελιώδη αυτή αρχή.
- 50 Τα επιχειρήματα που προέβαλε η Αυστριακή Κυβέρνηση προς στήριξη της αντίθετης απόψεως δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.
- 51 Αφενός, για λόγους που εκτίθενται εκτενέστερα στις σκέψεις 81 έως 86 της προπαρατεθείσας αποφάσεως *Wählergruppe Gemeinsam*, το ότι η έννοια «λοιποί όροι εργασίας» του άρθρου 48, παράγραφος 2, της Συνθήκης (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 39, παράγραφος 2, ΕΚ) διευκρινίστηκε με τον κανονισμό 1612/68 και ιδίως με το άρθρο 8, πρώτο εδάφιο, που αφορά ειδικώς τις συνδικαλιστικές και παρεμφερείς δραστηριότητες, ενώ δεν υπάρχει τέτοια διευκρίνιση στις επίμαχες διμερείς συμφωνίες, ουδόλως σημαίνει ότι η εν λόγω έννοια έχει λιγότερο ευρύ περιεχόμενο από αυτό του άρθρου 39, παράγραφος 2, ΕΚ και ότι, ως εκ τούτου, δεν περιλαμβάνει το δικαίωμα των εργαζομένων που

προέρχονται από τις οικείες τρίτες χώρες να μετέχουν υπό τους ίδιους όρους με τους ημεδαπούς στις εκλογές οργανισμών εκπροσωπήσεως και προασπίσεως των συμφερόντων των εργαζομένων.

- 52 Αφετέρου, τόσο από τη διατύπωση του κανόνα περί απαγορεύσεως των διακρίσεων όσον αφορά τους όρους εργασίας, που περιλαμβάνεται σε διάφορες συμφωνίες μεταξύ της Κοινότητας και τρίτων χωρών και συμπίπτει κατ' ουσία με το άρθρο 39, παράγραφος 2, ΕΚ, όσο και από τη σύγκριση των εν λόγω συμφωνιών και της Συνθήκης ΕΚ από πλευράς του πλαισίου στο οποίο εντάσσονται και των σκοπών που επιδιώκουν προκύπτει ότι δεν υφίσταται κανένας λόγος να δοθεί στον κανόνα αυτό περιεχόμενο διαφορετικό από αυτό που έδωσε το Δικαστήριο στο άρθρο 48, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 39, παράγραφος 2, ΕΚ) με τις αποφάσεις ASTI I και ASTI II (βλ., κατ' αναλογία, προπαρατεθείσα απόφαση *Wählergruppe Gemeinsam*, σκέψεις 88 και 89).
- 53 Η ερμηνεία αυτή είναι, εξάλλου, η μόνη σύμφωνη προς τον σκοπό και την οικονομία των οικείων συμφωνιών, καθόσον το γεγονός ότι παραχωρείται στους υπηκόους τρίτων χωρών, συμβαλλομένων σε τέτοιες συμφωνίες, οι οποίοι απασχολούνται νομίμως στο έδαφος ενός κράτους μέλους, το πλεονέκτημα των ίδιων όρων εργασίας με τους εργαζομένους που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών συμβάλλει σημαντικά στη δημιουργία του κατάλληλου πλαισίου για τη σταδιακή ενσωμάτωση των εν λόγω διακινούμενων εργαζομένων στο κράτος μέλος υποδοχής (βλ., κατ' αναλογία, προπαρατεθείσες αποφάσεις *Pokrzeptowicz-Meyer*, σκέψη 42, και *Wählergruppe Gemeinsam*, σκέψη 79).
- 54 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, η δεύτερη αιτίαση της Επιτροπής πρέπει επίσης να γίνει δεκτή.

55 Κατά συνέπεια, η προσφυγή της Επιτροπής πρέπει να θεωρηθεί βάσιμη στο σύνολό της.

56 Ως εκ τούτου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας,

— αρνούμενη να εξασφαλίσει στους εργαζομένους υπηκόους των άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως ή του ΕΟΧ δικαίωμα του εκλέγεσθαι στα επιμελητήρια εργατών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 39 ΕΚ και 8 του κανονισμού 1612/68, καθώς και από το άρθρο 28 της συμφωνίας για τον ΕΟΧ, και

— αρνούμενη να εξασφαλίσει δικαίωμα του εκλέγεσθαι στην επιτροπή επιχειρήσεων και στη γενική συνέλευση των επιμελητηρίων εργατών στους εργαζομένους υπηκόους τρίτης χώρας με την οποία η Κοινότητα έχει συνάψει συμφωνία προβλέπουσα την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων όσον αφορά τους όρους εργασίας, προς όφελος των εργαζομένων που προέρχονται από τις εν λόγω χώρες και ασκούν επαγγελματική δραστηριότητα εντός ενός κράτους μέλους υπό κανονικές συνθήκες, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις των εν λόγω συμφωνιών.

Επί των δικαστικών εξόδων

57 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του

νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Αυστριακής Δημοκρατίας, η οποία ηττήθηκε, το κράτος αυτό πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Η Αυστριακή Δημοκρατία,

α) αρνούμενη να εξασφαλίσει στους εργαζομένους υπηκόους των άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του ΕΟΧ δικαίωμα του εκλέγεσθαι στα επιμελητήρια εργατών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 39 ΕΚ και 8 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2434/92 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1992, καθώς και από το άρθρο 28 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, και

β) αρνούμενη να εξασφαλίσει δικαίωμα του εκλέγεσθαι στην επιτροπή επιχειρήσεων και στη γενική συνέλευση των επιμελητηρίων εργατών στους εργαζομένους υπηκόους τρίτης χώρας με την οποία η Κοινότητα έχει συνάψει συμφωνία προβλέπουσα την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων όσον αφορά τους όρους εργασίας προς όφελος των εργαζομένων που προέρχονται από τις εν λόγω χώρες και ασκούν επαγγελματική δραστηριότητα εντός ενός κράτους μέλους υπό κανονικές συνθήκες, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις των εν λόγω συμφωνιών.

2) Καταδικάζει την Αυστριακή Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)